

Sprehod po sodobnosti

Poleg tega, da se dan začenja s tem, kar je včeraj (nemara še danes) končala noč, je to tisto sidro, katere razpon verige nam dovoljuje gibanje in uprisostvovanje v svetu, ki od nas čedalje več in obsežneje-pričakuje. Kako smo vpeti v to razmerje razponov, smelosti in dosegljivosti namenov, za katere, in stisnimo zobe, se bolj ali manj neodločimo, pravzaprav ne vemo. Ni tu vprašanje svobode ali determiniranosti, ko gre spraševati po subjektivni izbiri med paletami možnosti, problematično je ravno tisto, kar se skriva za temi objekti (nestrogo vzeto) možnih udeleževanj. Tisto ozadnje, kar resnično in prav povsod bode v oči, je sama naravnost sveta, ali bolje, časa v katerem živimo, časa, ki drvi, nezmožen ustaviti ali nadzirati svojo pot. Ne, to ni žolčna kritika kapitalizma in vsega, s čemer nas pitajo v medijih, niti ni pesimistični krik vseh tistih, ki jih je ta drveča samopozaba potisnila na dno. Lahko bi bila. Upravičeno. A tu lučja kritizma meri na samo naravnost sodobnosti, na ta korak modernega, ki z vsakim naslednjim pušča za sabo >>peščico<< pozabljenih, ki nam včasih s prošnjo za cent ali dva potrkajo na vest. Na pranger postaviti institucije in birokratske himere prinese Pirovo zmago, saj konec koncev preko njih ne sežemo; obe sferi sta se iz lastnih zgodovinskih napak spretno naučili preživeti ravno na račun *obnovljivih* človeških virov. Kulturo, prepleteno z pridobitvami emancipacij neenakosti in represij, spretno obvladujejo ravno z omejevanjem tistega, kar smo sami postavili v naročje občosti, celo minimalnih pogojev: individualnost v njeni najmračnejši obliki, ki meji že na sebičnost, se kot omejevanje doseganja in zadovoljitev le-te izkaže za prefinjeno obliko nevidnih verig, s katerimi ohranjamo vprežni sistem tako klasičnih oblik vladanja kot vseh novonastalih institucij, ki se ponekod, absurdno, poanšajo prav s tem, da bi omejile samo moč institucij. Morebiti si s sledečim nadenem podoba fašista, a soditi bi bilo treba ljudem, saj mi hranimo nenasitne apetite korporativnih hobotnic, ki so s svojimi lovskami ujele ritem nad državnimi oblastmi. A nič ne de, to je duh časa. Ta lepa moderna doba, triumfirajoča tehnicizacija med videoklicem, ki z nenehnim poudarjanjem človekovih pravic in svoboščin v isti sapi zastira pogled na nepredstavljivo množico, ki spodaj nevedoč poganja ta čas. Aktualnost, v obisku modernih galerij predstav manifestacij potlačene v vizualizaciji c-dura, v odrešilnem oddihu kimajočih glav, ki zasanjano lebdijo med polrazumljivim prikazom družbenih odklonov, za katere uro vožnje stran ljudje še slišali niso. Pogled na te iz-delke trenutnosti je le iluzija, ki te ohranja v prepričanju, da nisi za časom, pa naj se sliši še kako izrabljeno. Nevedoč, da čas prehiteva samega sebe, venomer uprizarjamo upodobitve aktualnega, ki predstavlja umiranje postmodernih zaslonk sodobnega pogleda nazaj v preteklo vpetost presežnih smislov takratnih umetnosti in usmerjenosti družbenih pogledov.

Sodobnost, ta konstanta minevajočnosti, nas s svojimi danostmi vtke v strukturo hkratnosti mnogega, in nas kot zbledel spomin obesi na steno preteklega, kjer preprosto le minevamo.